

at Rederen, der skal kende sit Skib — hvortil Befragteren ikke har Afgang —, indestaa for Skibets Sødygtighed. Man har imidlertid ment, at det almindelige Princip i § 142, hvorefter den Skade, der i ingen Henseende kan tilregnes Rederen eller hans Følt og derfor maa anses for hændelig, ikke medfører Ansvar for Bortfragteren, ogsaa maa føre til at fritage ham for Ansvar for den ved Skibets Mangler bevirkede Skade, naar det virkelig maa antages, at disse Mangler have været skjulte og at der i ingen Henseende i den Anledning kan lægges Rederiet, eller dets Følt, noget til Last. Ved Bedømmelsen heraf er der imidlertid Grund til at stille strænge Fordringer til Rederens og Skipperens Paapasseligheid, saa at de ingenlunde uden videre kunne indstøde sig under, at Manglen t. Eks. er Skibsbygmesterens Feil. De bør selv anstille Underøgelse om Skibets Tilstand og kun fritages for Ansvar, naar, som det i § 142 overensstemmende med den tyffe Sølvs § 560 hedder, Manglerne „ikke kunde opdages trods al anvendt Omhu“. Det er iøvrigt ikke blot selve Skibets Sødygtighed, hvorom det her gælder; det skal have været i behørig Stand til Rejsen, og dertil hører, at ogsaa den hele Udrustning er i god Orden. Efter der Skade t. Eks. derved at Skibets Takel eller Rættning springer ved Ladning eller Losning, maa Rederiet blive ansvarlig derfor, medmindre det oplyses, at der var god Føje til at anse Redstabet for fuldt paalideligt, idet det var behørig prøvet osv. — Det bemærkes sluttelig, at det har været under Overvejelse, hvorvidt der maatte være nogen Grund til i § 142 at tilføje en Bestemmelse, i Lighed med den svenske Sølvs af 1864 § 81, om at Bortfragteren er angerløs for den Skade paa Godsset, som foranlediges derved, at det uden hans Vilje føres til Skibets Side i saadan Mængde, at det ikke kan ordentlig modtages. Man har imidlertid ment, at det følger af sig selv, at hvor Skaden, som i det nævnte Tilfælde, ligesom maa tilskrives en utilbørlig eller dog uforsigtig Fremgangsmaade fra Afladerens Side, maa Ansvaret ogsaa falde paa ham og ikke paa Bortfragteren.

§ 143 indeholdes en Modifikation af Reglen i § 142, hvorfor der dog haves god Hjemmel i Retsforholdets Natur. Netop fordi Bortfragteren bærer Ansvaret for alt Gods, som betroes til hans Varetægt og Omjorg, er det i sin Orden, at Afladeren, naar Gods indlades, der efter sin Bestaenhed kræver særlig Omhu og Forsigtighed, bør gøre opmærksom herpaa, for at Skipperen kan indrette sig derefter. Gør Afladeren ikke det, kan det ikke forlanges, at Skipperen

skal vise mere end den sædvanlige Omhu, og tilstøder der da Godsset, til Trods for, at saadan er anvendt, nogen Skade som Følge af, at der ikke er truffet ganske særlige Sikkerhedsforanstaltninger, idet Afladeren har undladt at give Anledning dertil, er det kun rimeligt og billigt, at Ansvaret derfor ikke kan paavæltes Bortfragteren. Det er i § 143 end ikke anset tilstrækkeligt, at Afladeren indskrænker sig til en simpel Anmeldelse, mundtlig eller skriftlig, om Varernes Skrøbelighed; det fordres, at Varerne selv desforuden tydelig skulle mærkes som skrøbelige, hvilket er foreskrevet af Hensyn til, at Varerne ofte gaa igennem mange Hænder og at Feilagtigheder og Forvekslinger, uden saadan Mærkning, saare let kunne finde Sted, navnlig naar der aflades en stor Mængde Varer og der derfor gøres en stort Antal Anmeldelser om dem. — Hvad der saaledes i Almindelighed foreskrives i 1ste Stykke af § 143 med Hensyn til Varer, som kræve særegen Omhu, gøres særligt anvendeligt i Paragraffens 2det Stykke paa Forsendelser af Penge, Værdipapirer og andre Kostbarheder, saaledes at der kræves, at ved Siden af Angivelsen af Indholdet tillige Værdien skal opgives, idet der ikke her bliver Tale om særlig Mærkning.

Som ovenfor ved § 132 bemærket er Konnossementet, ved Siden af at være et Bevis for Varernes Indladning, et Mittel til let Disposition over og Omsætning af Varerne, og en naturlig Konsekvens heraf er det da, at den godtroende Erhverver af dette Omsætningspapir, i Overensstemmelse med Grundsætningen i Fbdg. 9de Februar 1798, maa kunne gøre Fordring paa, at hans Retsstilling overfor Afladeren, det vil sige Skipperen, i det Hele bestemmes efter Konnossementets Indhold, uden at Skipperen overfor ham kan gøre gældende, at han ifølge Befragtningskontrakten eller andre udenfor Konnossementet liggende, og for dets Erhverver ubekendte, Aftaler eller Forhold maatte være berettiget til overfor Befragter, Aflader eller andre Personer at gøre forskellige Erindringer herimod. Dette kommer navnlig til Anvendelse overfor Ladningsmodtageren og udtrykkes i Lovforslagets § 144 saaledes, at Konnossementet er Grundlaget for Retsforholdet mellem Skipperen og Ladningsmodtageren. For denne som saadan har Certepartiet, der er Grundlaget for Retsforholdet mellem Bortfragter (Skipper) og Befragter, i og for sig ingen Betydning; noget andet er det, at Ladningsmodtageren kan være Befragterens Fuldmægtig og at Skipperen derfor kan forlange, at han skal respektere Certepartiet, og at der fremdeles i